

Es considera un cantautor?

— A mi la paraula cantautor m'estigmatitza molt. Cantautor —en català— vol dir tio narcòtic, pesat, visionari, moralista i messiànic, que parla dels seus traumes d'infància i coses difícils de digerir. La meua proposta no és la del cantautor a l'ús. Però tampoc no és, només, la imatge del *freakie* mediàtic que surt a les 8 h del matí a dir parides a la ràdio. A vegades no es veu que hem fet un disc superpencat.

—Un cantautor amb fons de jazz?

—Això és un trauma d'infància. Jo sóc un exguitarrista que un dia envià una maqueta a Catalunya Ràdio, al Sona 9, i de seguida em van trucar i vaig pensar: o els ha agradat o no tenen ningú. Els havia agradat, vaig quedar finalista el primer any i el segon vaig guanyar. Van fer el primer disc, que es deia *Verba- quim 700*, i ara hem fet aquest altre.

“La paraula cantautor m'estigmatitza molt”

Quim Vila & Eutanàsia Col·lectiva han tret un nou disc, 'Fent amics'. Descarat, divertit, insolent i víctima d'una gran incontinència verbal que segons ell “ve de fàbrica”, prepara l'estiu amb l'esperança i la voluntat de fer molts bolos.

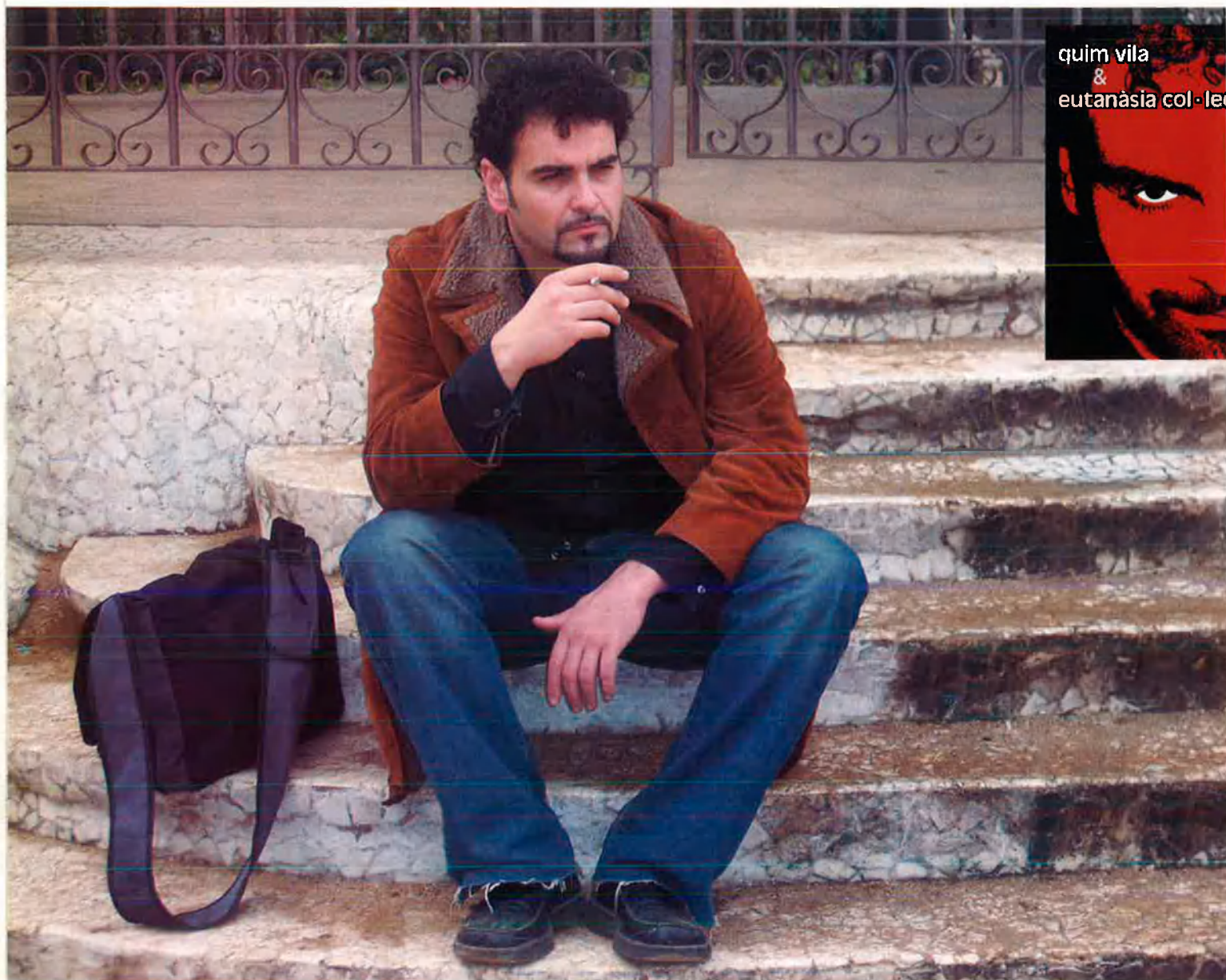
—Eutanàsia Col·lectiva, per què?

—Perquè si poso Quim Vila i les Margarides del Camp, resulta més ambigu el missatge, en canvi Eutanà-

sia Col·lectiva sona bé, és més suggestiu.

—Quin pot ser el vostre públic?

—La meua obsessió és fer-li bolos al



Rubianes. Jo penso que la seva targeta també podria ser la meua. Espectacles als teatres, a bars amb escenari, fins i tot el típic espectacle de nit a les festes majors. El que nosaltres fem, segons diuen, és un història entre el monòleg i la cançó punyent. Jo no l'hi trobo tant. Crec que és una proposta entre La Trinca, el Pere Tàpies i el Pepe Rubianes.

—Quines noves aportacions hi ha en aquest disc respecte al primer?

—Jo vaig fer tres cursos de psicologia, i l'autodiagnosi és fatal. Hi ha una cosa que em fa molta por, i és que ara la gent em diu: "Aquest disc és molt millor que l'anterior." Jo l'he fet amb la mateixa il·lusió que el primer, però no sé exactament com es fa. Aquest potser té les cançons més pensades, música i lletra van més de la mà. Per exemple, "Segurata, per què em vols trencar la pinyata?" és més rocker; el jazz potser es troba en altres cançons.

—Ha treballat amb Jordi Gonzalez al *Vitamina N*, de City TV. Què tal?

—Molt bé. Jo li vaig enviar un correu electrònic dient-li: "Sóc un cantautor de la Catalunya interior. Si no puc sortir al teu programa, com a mínim un dia me'n vaig a *Cròniques marcianes* dient que m'he follat la Carmina Ordóñez." Li va fer gràcia i em va trucar el dia següent. Es

pensava que era conya, li vaig portar el disc i m'hi vaig quedar tot l'any. Allà estava com un pingüí en un pàrquing, no hi pintava res. Va ser una mili artística.

—Col·labora a Flaix FM, a Catalunya Ràdio, ha treballat al *Vitamina N*, ha fet teatre... Ja és un fenomen mediàtic o encara queda?

—Jo, fins que no tingui cinquanta bolos a l'any, no em crec res. Per a mi, mediàtic vol dir que sortir als mitjans es veu reflectit en la teva professió després.

Mediàtic és el Marc Parrot [als estudis del qual han fet el disc], que va sortir al Buenafuente i va fer concerts. Jo, ni mediàtic ni res!

Txell Llorens

Dos quan s'aneguen



Sebastià Alzamora

Democràcia falsejada

Per defensar-se dels qui el titllaven d'antidemòcrata, Ernst Jünger va dir en alguna ocasió que, per a ell, el fet que algú es qualifiqués a si mateix de demòcrata no significava gran cosa, sinó que calia comprovar com era demòcrata aquella persona, quina era la seva qualitat democràtica. És una observació ben oportuna, i aplicable sens dubte no només als individus, sinó també, i potser especialment, als estats.



El principal problema de la democràcia no és, com diuen alguns de vegades citant Plató amb mala intenció, el fet que es basi en la força del nombre: perquè, per regular i canalitzar aquesta força que en efecte pot ser injusta, afortunadament disposem d'institucions i d'una separació de tres grans poders (més el quart de la premsa) que serveixen per a fer tendir les diverses forces en tensió cap a un cert equilibri, tal com convé a un sistema forjat a l'encreua del racionalisme (ara que ens surten *soi-disants* il·lustrats de dins les clavegueres intel·lectuals més fèrtiles, com els signants del manifest per un nou partit polític a Catalunya) i del liberalisme (ara que el primer fatxa que passa es veu amb cor d'usurpar aquest terme). No: el principal problema de la democràcia, tal com l'entendem i la practiquem, és que propicia el creixement de tumors interns clarament antidemocràtics —contra els quals, paradoxalment, poca cosa hi pot fer el demòcrata si no vol ser titllat de totalitari, en una permanent cerimònia de la confusió.

Tot això que dic pot semblar una mica abstrús, però es veu molt clar, i de seguida, quan apliquem l'observació de Jünger a Espanya, un estat falsament democràtic. Per què? Perquè no es pot saltar d'un règim totalitari i assassí a un estat de dret sense passar per la imprescindible purga de responsabilitats, com aquí es va fer durant la Transició en nom d'un consens que no era tal, sinó vergonyosa impunitat dels botxins i dels seus seuaços. D'aquí que ara ens haguem d'empassar el penós espectacle de la manifestació antigai, convocada en nom de la pluralitat democràtica per part d'una Conferència Episcopal Espanyola que es dedica precisament a rebentar cada dia les bases de la democràcia a través d'una emissora de ràdio. O la vergonya d'haver tingut com a president electe de tota una Xunta de Galícia (durant setze anys!) un exministre del sàtrapa Franco: quan escric aquest article encara no s'han celebrat els comicis gallecs, i naturalment espero que quan el llegiu Fraga Iribarne ja hagi estat desallotjat del poder. Però fins i tot així, el mal ja està fet i em temo que no té tornada enrere.